Jana Horáková

dobrá rodina

Jeník a soví pírko

Pohádka pro děti v adopci

Děkuji za cenné rady, podněty a připomínky týmu lidí
z Dobré rodiny, o.p.s. a PaedDr. Petře Pávkové.

Jeník a soví pírko

Pohádka pro děti v adopci

Milí rodiče,
tato adopční pohádka je určená dětem od šesti let. Pokud je to možné, přečtěte si příběh nejprve sami a až poté s dítětem. Je důležité dětem příběh číst s tím, že vám v průběhu mohou pokládat otázky. Po přečtení můžete využít pracovních listů v závěru knížky.

Hlavní hrdina pohádky potřebuje slyšet odpovědi na otázky spojené s osvojením. Jestli je u svých rodičů napořád a jestli je jako ostatní děti. Jen tak může zažít další dobrodružství a být spokojený.

Povím vám příběh o jedné šlechtické rodině, která žila kdysi dávno v království za sedmero jezery. Ve skromném domku na kraji vesnice žil rytíř Vilém se svou ženou Vilemínou. Vilém prokázal v nejednom boji svou statečnost a odvahu. Jeho paní Vilemína zas byla velmi laskavá, a také statečná žena. Žili spolu spokojeně, jen jejich vlastní miminko k nim bohužel nepřicházelo. A tak Vilemína navrhla, že by mohli dát lásku děťátku, o které se nemá kdo postarat. Vilém souhlasil. Jednoho dne tak vyrazili říct o svém návrhu panu purkrabímu, který měl na starosti správu všech věcí v jejich kraji. Purkrabí byl návrhem Vilémových potěšen a řekl jim, že za nimi vyšle posla, až o takovém miminku bude vědět.

Uběhlo mnoho bitev a turnajů. Z jednoho se Vilém právě vrátil a staral se o svého koně ve stájích. Vilemína sbírala jablka na zahradě, když zdáli vidí, jak se k jejich panství blíží posel pana purkrabího. Vilemína upustila ošatku s jablky a běžela mu naproti. Posel pozdravil, sesedl z koně. Předal paní Vilemíně zapečetěnou zprávu smotanou do ruličky, nasedl na koně, rozloučil se a odjel. Vilemína zprávu s napětím otevřela. Psalo se v ní, že na ně v domku v purkrabství čeká miminko jménem Jan a Vilém s Vilemínou budou jeho novými rodiči, mámou a tátou. Vilemína měla obrovskou radost. Běžela to hned oznámit Vilémovi. Vilém zapřáhl koně za vůz a s Vilemínou vyrazili na cestu do purkrabství pro malého Jana. Byl to výjimečný večer, když s Janem docestovali domů. Z lesa se ozývalo houkání sov, jako by i ony Jana vítaly doma.

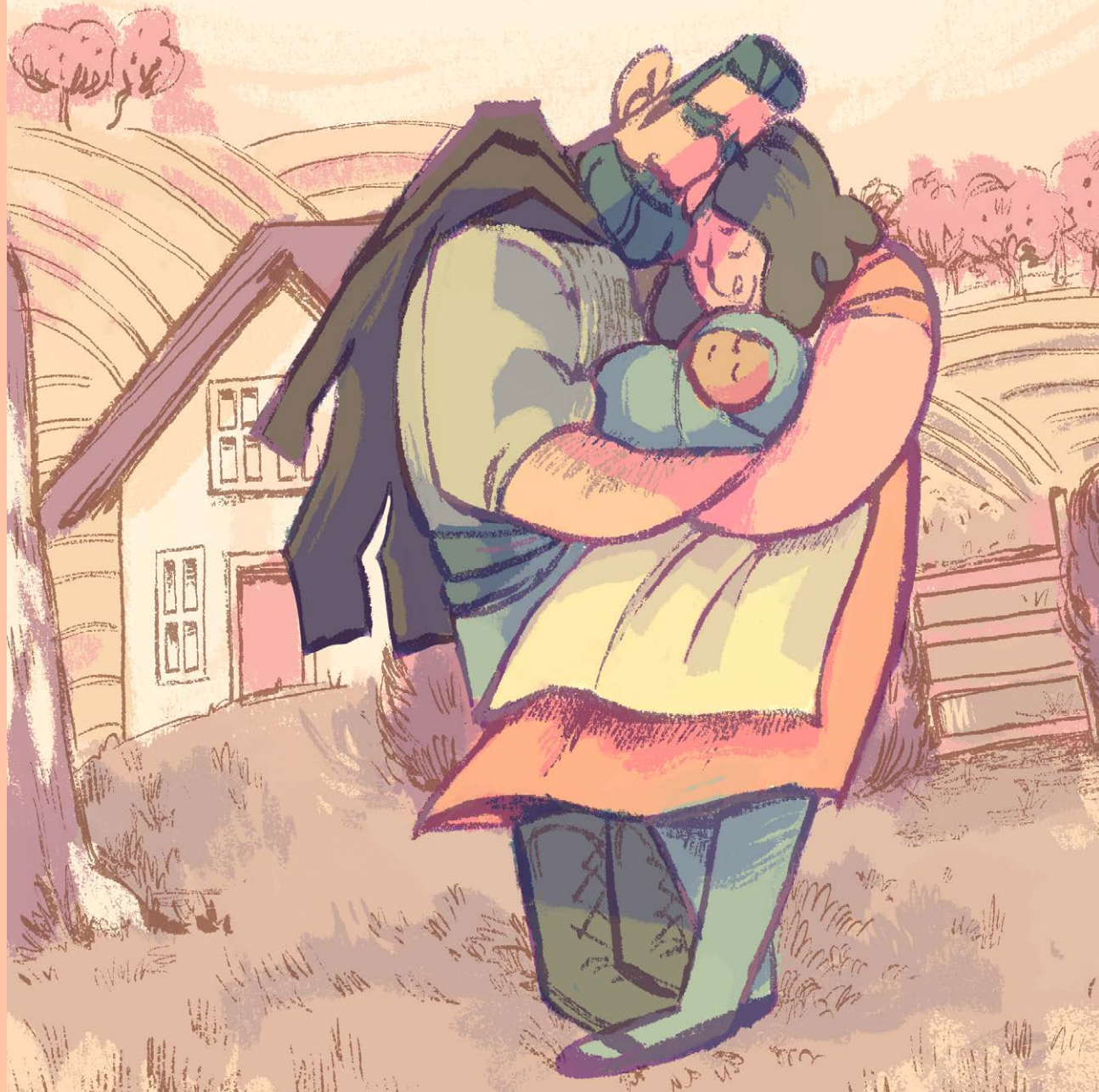

Jan rostl jako z vody, byl to veselý a šikovný chlapeček. Naučil se chodit, běhat, povídat a rád se držel máminy sukně. Bavilo ho pomáhat jí při vaření, chodil s ní do sadu, ke zvířatům a spinkal vždy vedle ní. Jeník věděl, že si ho rodiče přivezli z domku v purkrabství, a že ho mají moc rádi. I on je měl moc rád.

Rok se s rokem sešel a Jeník oslavil čtvrté narozeniny. Venku vonělo jaro a nastal čas, aby se Jeník dozvěděl něco o rytířském umění. *„Jeníku, dnes přišel den, kdy ti věnuji tvůj první malý meč a štít s naším erbem, erbem rodu Vilémových,“ řekl táta Vilém. „Budeš s ním teď každý den trénovat s ostatními dětmi a rytíři.“* Jeník měl z dárků velkou radost, byl pyšný, že už má svůj meč a štít a radostí jen poskakoval. *„Kdy začneme, táto?“ ptal se dychtivě Jeník. „Hned zítra, Jeníku.“* Jeník nemohl dospat, těšil se, jaká to bude zábava.

Když se ráno táta s Jeníkem balili na první hodinu šermu, všiml si Jeník, že se maminka neobléká. *„Mami, ty nepůjdeš s námi?“* zeptal se Jeník udiveně. *„Ne Jeníku,“* vložil se do hovoru táta, *„maminka s námi nepůjde, zůstane doma, uvidíte se po obědě“*. To Jeníka zaskočilo, nebyl zvyklý být někde bez mámy. Ach jo, pomyslel si. Bez mámy se mezi dětmi a rytíři cítil divně a těšil se domů. Další den a dny poté se Jeníkovi na hodinu šermu vůbec nechtělo. Chtěl zůstat v domečku s maminkou Vilemínou.
Bál se s mečem šermovat, nevěděl, jak se skamarádit s ostatními a přemýšlel, co asi doma máma dělá bez něj. S mámou se totiž cítil nejlíp a v bezpečí. A tak každé ráno přemlouval rodiče, plakal, aby na hodiny šermu nemusel. Maminka s tátou ho často objímali a pořád mu říkali: *„Janku, máme tě rádi, spolu to zvládneme, uvidíš.“*

Ale Jeníkovi to nepomáhalo, připadal si k ničemu a obavy se pořád zvětšovaly. Snažil se před nimi všelijak schovávat, celý se vždy schoulil pod peřinu, aby mu ani kousek těla nekoukal. Mámě s tátou už to bylo divné, jednoho večera přišli k Jeníkovi a peřinu odsunuli. *„Jeníku, máme o tebe starost, copak tě trápí?“*. Jeník nevěděl, co říct.

Tu zdáli slyší jemné houkání, na okně přistála malá sovička a spustila:

„Hů, hůůů, Jeník se obává být někde bez mámy, aby se náhodou zase všechno nezměnilo. Říká si — když mě někdo dal do domku jako miminko, co když mě zase někdo dá jinam? Chce tu zůstat, a tak se radši drží mámy. Někdy se taky bojí, jestli rodiče nemůžou děti do domku vrátit, když zlobí.“

„Nic takového se nestane,“ odpověděla maminka. *„Vzali jsme si tě z domku v purkrabství, stali se tvými rodiči, máme tě moc rádi. Děti se nemohou jen tak někam unést, děti si nemůže jen tak někdo vzít. Jsi tu v bezpečí a napořád, my tě nedáme.“* Jeník se schoulil k mámě a poslouchal dál.

„Hů, hůůů, Jeník taky často přemýšlí, jestli je jako ostatní děti. Jestli byl taky v lidském bříšku, než se narodil, nebo jestli se tu prostě jen tak vzal.“

„Všechna miminka na celém světě se narodí z něčího bříška. I ty jsi byl v bříšku,“ ozval se hlas lesní víly, která se objevila v okně vedle sovičky. Všichni na to nevěřícně koukali. Víla se otočila na Jeníka a řekla: *„Podívej.“* Mávla kouzelnou třpytivou hůlkou a vyčarovala obraz na noční obloze. *„Když jsi byl v bříšku, bříško tě pěkně podpíralo. Byl jsi chráněný, abys mohl růst. Pupeční šňůrou jsi byl Jeníku spojený s placentou, která tě několik měsíců živila (placenta je takový polštářek, na kterém si miminka v bříšku hoví a je jen jejich). Dostával jsi výživu, aniž by ses musel o něco snažit. Bral sis tu nejlepší výživu, co jsi jen mohl. Slyšel jsi tlumené zvuky zvenčí i zevnitř těla, jemné šumění. Vnímal jsi, že vše kolem tebe má červenou a fialovou barvu. Cítil jsi pohyb a houpání. Zažíval jsi měkkost. Tak to mají miminka v bříšku po celém světě a tys to měl Jeníku stejně. Měl jsi velkou chuť k životu. Jednoho dne se miminka narodí, použijí k tomu hodně své síly a odhodlání žít. Stejně tak ses i ty zvládl narodit a poprvé se nadechnout.“*

Jeník skoro nedýchal, jak vílu poslouchal, ale odvážil se jí zeptat na něco sám. *„Lesní vílo, jak se to stane, že se děti po narození z bříška dostanou do domku v purkrabství, odkud si je vezmou jejich rodiče?“* Víla se usadila do okna Vilémových a klidným hlasem řekla: *„Jeníku, pečlivě poslouchej, co ti teď řeknu. Do domečku v purkrabství se dostanou jen děti, jejichž rodiče jsou v hodně hodně složité situaci. Všechny holčičky a později maminky mají své sny, své plány, chtějí být dobrými mámami. Někdy se ale v životě něco pokazí a sny se bohužel nesplní.*

Myslím si, že kdyby tu s námi byla maminka, která tě nosila v bříšku, chtěla by se ti omluvit za to, že se o tebe nemohla postarat. Nebyla to tvá chyba, byl jsi skvělé miminko, a ona si přála, aby ses dostal do dobré rodiny. A to se jí vyplnilo.“

„A jak se ta maminka jmenuje a kde teď je?“
zeptal se hned Jeník.

„Jak se maminka, která tě nosila v bříšku, jmenuje, a kde je teď, nevím. Ale jestli to budeš chtít moc vědět, tak to zkusím zjistit,“ odpověděla víla. *„Tak já si to rozmyslím,“ řekl Jeník.*

„Jejda, Sovičko, podívej na hvězdy, kolik je už hodin, budeme muset letět!“ řekla víla.
„Vydrž, vílo. Protože vím, že děti mívají spoustu dalších otázek, něco tu pro vás mám, abyste nemuseli s otázkami čekat, až zase přiletíme. Svěřím ti, Jeníku, jedno z mých pírek. Kdykoliv se budeš chtít na něco zeptat, vezmi pírko do dlaní a foukni ho k mamince Vilemíně nebo tátovi Vilémovi. Oni ho chytí a ty se jich můžeš ptát na cokoliv, co ti vrtá hlavou. Na, zkuste, jak se pírko vznáší,“ foukla sovička Vilemíně pírko. Ta ho vložila do dlaní a foukla ho jemně k Jeníkovi a ten zas zpátky jí. Pírko lechtalo, bylo to legrační. Všichni se hihňali. Sovička s vílou se rozloučily a vznesly se k noční obloze. *„Děkujeme,“* zavolala ještě Vilemína s Vilémem do větru.

Nebylo jednoduché poslouchat, co říkala sovička, ale bylo to pro ně důležité. Jeník si schoval pírko pod polštář a táta ho vzal kolem ramen: *„Jeníku, teď už chápu, proč se ti tolik nechtělo mezi ostatní děti a rytíře, proč se ti nechtělo šermovat, vždyť ty jsi měl spoustu obav a otázek, které bylo potřeba nejdřív vyřešit, aby ses cítil jistý!“* Dlouho si pak ještě s mámou a tátou povídali a hráli, až Jeník únavou usnul a rodiče brzy nato. Tu noc se Jeník už nemusel schovávat pod peřinu, věděl, že je v bezpečí, že má pírko od sovičky a může se kdykoliv dál ptát.

Někdy jsou děti zraněné a potřebují ošetřit. Některá zranění jsou na těle, jako třeba odřená ruka nebo bolavá noha. Jiná zranění můžeme mít na duši. Ta jsou neviditelná, ale ta také potřebují ošetřit, stejně jako tomu bylo u našeho Jeníka, kterého tížilo tolik otázek. Děti, jejichž zranění jsou ošetřená, mohou být své a šťastné.

Jeník dostal od táty štít s erbem rodiny Vilémových. Erb každé rodiny je jiný. Nakresli, jak by mohl vypadat erb té vaší:

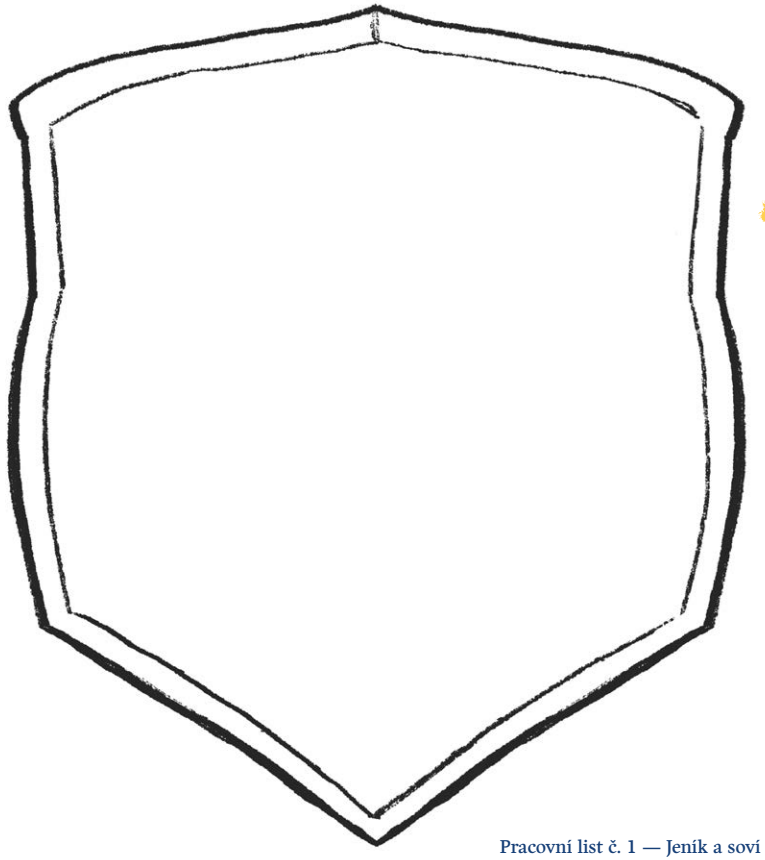

Sovička věnovala Jeníkovi jedno ze svých pírek.
A jedno tu nechala i pro tebe. Můžeš si ho vybarvit
a vystřihnout. Pírko ti může připomínat, že se můžeš
kdykoliv svěřit rodičům s otázkami, nad kterými
přemýšlíš, nebo s obavami, které tě trápí.

Tak to byl příběh o Jeníkovi. Někdy se stane,
že jsou pohádky podobné tomu, co jsme zažily my.
Je v pohádce něco, co máte s Jeníkem podobně?

Milí rodiče,
Dobrá rodina pomáhá dětem, které vyrůstají mimo svoji původní rodinu a podporuje jejich (náhradní) rodiče a jejich příbuzné a blízké. Tato knížka otevírá témata spojená s adopcí. Pro zdravý vývoj dětí v adopci a budování jejich identity je důležité rozumět svému životnímu příběhu. Rádi Vám pomůžeme s otázkami zpracování historie adoptovaného dítěte, ale i s dalšími tématy, na které hledáte odpovědi. Jsme tým nadšených odborníků a odbornic, kteří se Vám budou rádi věnovat na území celé ČR. Vedle odborného poradenství pořádáme také vzdělávání v této oblasti. Pokud se chcete dozvědět více o našich službách pro adoptivní rodiny a více o Dobré rodině, navštivte www.dobrarodina.cz, případně nás kontaktujte na těchto kontaktech:

Telefon: +420 724 113 112
E-mail: mamdotaz@dobrarodina.cz

Vaše Dobrá rodina

Jeník a soví pírko
Pohádka pro děti v adopci

Vydalo *nakladatelství Dobrá rodina, Klimentská 1246/1, Praha 1*
V Praze roku 2020

Autorka *Jana Horáková*
Ilustrovala *Eliška Kerbachová*

Vytisklo *Družstvo OPUS VDI, Papírenská 180/1, 160 00 Praha 6*
ISBN 978-80-907966-1-4

www.dobrarodina.cz
www.detidorodin.cz
www.vsechny.detidorodin.cz

Nakladatelství Dobrá rodina
dále vydalo tyto pohádky pro děti v adopci:

Dorotka a kouzelná víla

Róza, Fína a delfíně

Mikešova záhada

Milí rodiče, tato pohádka pro děti v adopci
je určena dětem od 6 let věku. Po přečtení
můžete využít pracovní listy v závěru knížky.

Kniha vznikla v rámci projektu č. 17051 — Budeme rodinou náhradní!
Získání nových náhradních rodičů, podpora rodin se svěřenými dětmi,
podpořeného z dotačního programu Rodina.